

Pedro Ballester, un prieten al prietenilor săi

Pedro Ballester Arenas a murit în 2018 la Manchester, la vârsta de 21 de ani, victimă unui osteosarcom. A avut o viață normală care a lăsat urme extraordinare. L-am intervievat pe Pr. Jorge Boronat, autorul biografiei publicate de Cobel Ediciones, pentru a descrie viața acestui băiat englez „care nutrea o dragoste autentică pentru oameni, iar pentru asta era atrăgător”.

17.04.2023

Au trecut cinci ani de la moartea lui Pedro Ballester. Acum, cu o perspectivă mai bună, care a fost secretul lui Pedro pentru a fi fericit, în ciuda bolii sale?

Odată, lui Pedro i s-a făcut greață din cauza terapiei și a vărsat în camera de spital. Au chemat imediat o asistentă să-l ajute. Imediat ce asistenta a intrat, Pedro, care era încă culcat și se simțea foarte rău, a recunoscut-o și a întrebat-o despre familia ei și despre problema pentru care i-a cerut lui Pedro să se roage.

Sunt mii de anecdote din viața lui Pedro care îl definesc, dar cred că toată lumea își amintește că au mers să-l viziteze pe Pedro și au ajuns să vorbească despre ei înșiși și nu despre Pedro. În cele mai grele

momente generozitatea lui a continuat să fie cauza bucuriei sale. Chiar dacă uneori îl costa mult să zâmbească.

Cred că una dintre cele mai uimitoare caracteristici ale personalității sale a fost că trăia raportându-se spre lumea exterioară. De mic a fost întotdeauna foarte sensibil la nevoile celorlalți. Sfântul Josemaría a învățat: „A te dăruî în mod sincer altora este de o asemenea eficacitate încât Dumnezeu te răsplătește printr-o smerenie plină de bucurie” (Forja, nr. 591). Bucuria este un fruct al dăruirii altora.

Legea bisericii stabilește că după moarte trebuie să treacă cel puțin cinci ani. Când se dorește introducerea Cauzei de canonizare? S-a răspândit suficient devotamentul pentru Pedro pentru a începe procesul?

Episcopul oraşului în care a murit Pedro este cel care trebuie să decidă mai întâi dacă există motive suficiente pentru a iniția Cauza de canonizare (link către site-ul web). Până acum au sosit numeroase cereri (inclusiv cele ale mai multor episcopi și ale unor cardinali) de a studia această posibilitate.

De la început, devotamentul s-a răspândit ca praful în vânt. Înainte de a muri, Pedro avea deja mii de oameni care se rugau pentru el și sute care îl cunoșteau și știau bine cât de adâncă era viața lui interioară. Au fost și zeci care au putut să-i fie alături în ultimele zile și cei care l-au văzut murind. La scurt timp după moartea sa, un episcop englez își compusese deja rugăciunea pentru devotamentul privat și a primit imediat permisiunea de la episcopul ordinar din Manchester să o răspândească. Aproape imediat, oameni din diferite țări au început

să-l traducă în propriile limbi, astfel încât astăzi este disponibil în paisprezece limbi. Totul s-a întâmplat instantaneu.

Sinodul Tineretului care a avut loc a propus o listă de tineri martori ca model pentru tineretul de astăzi: Montse Grases, Carlo Acutis, Gianluca Firetti sau Chiara Badano, ș.a. Crezi că Pedro ar putea fi unul dintre ei?

Este deja. Pedro inspiră deja mulți tineri. Cei care l-au cunoscut înainte de a muri și cei care acum îi descoperă povestea. Dar cazul lui Pedro este, poate, diferit pentru că a avut o viață foarte normală și a avut contact cu mulți oameni. Apostolatul său intens s-a desfășurat cu catolici nepracticanți, cu oameni necatolici și cu mulți necredincioși. Într-o societate laică precum cea a Regatului Unit, Pedro a conversat și

s-a împrietenit cu tot felul de oameni de niveluri sociale foarte diferite.

Cei care l-au cunoscut întotdeauna îi subliniază naturalețea. Pedro era foarte natural, foarte uman, foarte apropiat. Și așa a devenit un model foarte accesibil. Un băiat normal, care urmează o școală normală, care merge la universitate ca ceilalți, pasionat de jocuri video, care are telefon mobil, WhatsApp sau Spotify. Unul care are aceeași dificultate în a practica curăția sfântă, cumpătarea, detașarea de lucrurile materiale. Cel care caută să aducă prietenii mai aproape de Dumnezeu într-un mediu păgân și secularizat. Cineva care a fost nevoit să evite aceleași atacuri la adresa libertății creștine sau impunerea unor ideologii corozive, cărora le este uneori greu să înceapă să se roage, să citească Evanghelia, să nu fie distras în timpul rozariului etc.

Mulți prieteni apar atât în carte, cât și în documentar. Este izbitor faptul că, colegii săi de la Imperial College, cu care împărțise o clasă de doar trei luni, au călătorit la Manchester pentru a-l vizita atunci când fusese diagnosticat cu osteosarcom. Ce l-a făcut pe Pedro să aibă atât de mulți prieteni?

După cum am spus deja, Pedro trăia orientat către exterior. Interesul lui pentru ceilalți era autentic; afecțiunea lui era reală și generozitatea lui era magnetică. A depășit diferențele de naționalitate, religie, nivel social sau cultural. Mulți nu sunt obișnuiți să aibă relații cu oameni pentru care prietenia nu este un mijloc, ci un scop. Pedro i-a uimit pe toți cei care au intrat în contact cu el prin afecțiunea pe care o avea pentru toată lumea. După cum a spus într-o zi o fată din parohie, Pedro era „too good to be true” (prea bun pentru a fi real).

Poate că unii tineri de vârsta lui vor fi uimiți de dorința lui Pedro de a învăța despre chestiuni care nu au nicio legătură cu ingineria chimică. Se observă că este pasionat de politică internațională, istorie etc. De ce a avut mintea asta

Regatul Unit este o răscruce de curențe sociale și culturale. Foarte des se întâmplă să participăm la lecții cu oameni de naționalități, culturi și religii foarte diferite. Dacă cineva trăiește într-o asemenea diversitate, este firesc ca în conversația cu ceilalți să se deschidă mintea.

În mediul catolic se întâmplă foarte frecvent să locuiești cu catolici care au scăpat de persecuție în țările lor de origine. Pedro a avut relații cu familii catolice nigeriene, chineze, siriene, indiene, pakistaneze... Toate conflictele mondiale ajung să

genereze un flux de refugiați în Regatul Unit. Pedro a pus multe întrebări și a fost foarte informat despre aceste conflicte și mai ales despre persecuțiile religioase din diferite țări.

Filmul documentar despre Pedro Ballester (se pot acționa subtitrările și în limba română)

În unele declarații ale documentarului, atât fratele său Carlos, cât și prietenul său Lawrie sunt de acord cu faptul că uneori Pedro era foarte insistent, prea pragmatic, iar când vedea ceva clar, nu făcea compromisuri. Cum a luptat împotriva defectelor sale?

Lupta lui personală strălucește în notele sale personale. În fiecare săptămână a apelat la direcția spirituală cu dorința de a se îmbunătăți, de a se schimba. Și-a luat act de intențiile sale și le-a trecut în revistă în fiecare seară la examenul de conștiință. Era conștient de neajunsurile sale și suferea adesea de pe urma lor.

De exemplu, cu nerăbdarea lui față de un rezident din Greygarth care nu studia pentru că nu voia și care își pierdea timpul jucând jocuri pe calculator în loc să meargă la cursuri sau care era complet pasiv. Când se înfuria, încerca să se roage pentru el și apoi se gândea cum îl putea ajuta.

Spre sfârșitul bolii, râsul celorlalți l-a enervat, dar și-a dat seama că este problema lui, din cauza situației în care se afla, iar în rugăciunea sa a cerut să poată muri în pace.

Un moment singular în boala lui a fost atunci când a cerut să-l vadă pe Papa Francisc și i-a putut spune că oferă durerile sale lui Dumnezeu pentru Biserică și pent

Pedro și-a exprimat dorința de a-l putea vedea pe Papa Francisc. Don Carlos Nannei l-a anunțat și Papa i-a spus că va fi bucuros să-l primească. A fost o întâlnire relaxată și cordială. Pedro i-a înmânat o carte poștală semnată de pacienți, medici și asistente din zona de cancer pentru adolescenți a Spitalului Christie și Papa a binecuvântat-o. Papa l-a ascultat și l-a privit cu multă afecțiune. În cele din urmă l-a binecuvântat.

Familia i-a dăruit o imagine a Sfântului Iosif, sevilliană și foarte veche, precum și o prăjitură cu lapte pentru că mama lui știa că îi place Papei. Când l-a văzut, a râs cu poftă și i-a spus lui Pedro: „Mamele știu

totul!” Când s-a întors la Manchester, la spital i-au pus poza lui Pedro cu Papa în sala de muzică din zona de cancer pentru adolescenți.

Este surprinzător că Pedro, nu numai în copilărie, ci și în timpul adolescenței, a avut o relație magnifică cu părinții săi și cu cei doi frați ai săi. Ce ați evidenția despre familia Ballester Arenas?

Familia este esențială în formarea caracterului. Părinții l-au învățat să se roage și s-au rugat cu el. Toți membrii familiei au participat la Liturghie, iar cei trei frați din parohie erau băieți de altar. În fiecare zi recitau rozariul în familie. Este o casă în care se învață să fie sfinți. Acolo a învățat să fie generos, să fie responsabil.

După cum explică fratele său Carlos, Pedro a fost întotdeauna fratele mai mare. Cei trei frați s-au născut în trei ani. Această mică diferență de vârstă

i-a ajutat să fie foarte apropiați. Au fost (și sunt) prieteni foarte buni. S-au jucat împreună, s-au plimbat adesea împreună și s-au distrat împreună. Un tip grozav provine aproape întotdeauna dintr-o familie grozavă.

În Marea Britanie locuiesc împreună oameni cu multe credințe religioase, agnostici și atei. În plus, numărul catolicilor și al oamenilor din Opus Dei nu este foarte mare. Pedro a visat să răspândească mesajul creștin al Opus Dei în universitatea sa și în toată țara. Cardinalul Roche spune că au început să se întâmple lucruri minunate. Ne poți spune câteva?

De fapt, catolicii sunt o minoritate, iar Opus Dei este în general foarte puțin cunoscut. Destul de des, la școală sau la universitate, oamenii iau contact pentru prima dată cu

oameni care au credință. Este un mediu foarte respectuos și au loc conversații foarte interesante, deschise și cu adevărat calde. Desigur, uneori există unele părtiniri, din cauza informațiilor proaste. Rareori, însă, este răutate; mai degrabă, în schimb, de curiozitate. În împrejurări ca acestea, evanghelizarea este la fel de firească ca a face prieteni, deoarece în esență se identifică.

Continuu, în Marea Britanie, au loc convertiri la Biserica Catolică. Pedro a trezit mai multe când era în viață și acum continuă să trezească interesul pentru multe suflete. Toate convertirile la care am fost martor sunt rezultatul exemplului credincioșilor catolici, mai degrabă decât al descoperirilor doctrinare. Mărturia vieții lui Pedro, în acest sens, este o mare cauză a convertirilor.

În decembrie 2014, a fost diagnosticat cu osteosarcom. După o terapie, l-au dus în Germania pentru a primi o alta, experimentală, care dădea rezultate bune. În cele din urmă, în februarie 2017, cancerul a revenit în mare măsură și i s-a spus că mai are 12 luni de trăit. Are doar 20 de ani și, în acel moment, încearcă să zâmbească pentru ca mama lui să nu plângă.

Osteosarcomul la tineri este un cancer foarte agresiv. În primii doi ani, Pedro a primit diverse terapii, iar cele mai rele momente ale sale au venit ca efect secundar al acestor cicluri de chimioterapie.

Uneori părea că tumora este inactivă. De asemenea, era o armată de oameni care s-au rugat pentru el și Pedro avea multă credință. Într-o scrisoare mi-a mărturisit că, deși știa

că poate muri, întotdeauna a crezut
că poate dura mult timp.

Când i s-a spus în februarie 2017 că
resursele s-au epuizat și speranța de
viață a fost redusă la mai puțin de un
an, Pedro a fost surprins. A primit
vestea împreună cu părinții săi.

Văzând efectul pe care îl avea asupra
lor, Pedro a zâmbit pentru a-i
înveseli. Mai târziu va mărturisi că
asta a fost o lovitură și pentru el și că
nu a reușit să zâmbească decât
pentru că mama lui era prezentă.

Apoi și-a schimbat atitudinea. În loc
să se pregătească să moară, el a luat
hotărârea de a-și ajuta familia să se
pregătească pentru acel moment.

**Greygarth Hall este reședința
universitară Opus Dei din
Manchester, unde a locuit Pedro.
Cum a fost trăită acolo boala și
moartea lui Pedro?**

Medicii au fost foarte surprinși că
Pedro a vrut să-și petreacă ultimele

zile în Greygarth, înconjurat de studenți și prietenii. Astăzi moartea se ascunde de obicei. Mulți mor singuri într-o cameră de spital. În schimb, Pedro a fost în companie noapte și zi cu părinții și frații săi, prietenii săi și alți membri ai Opus Dei. Camera lui fusese aleasă într-o zonă liniștită a casei, unde Pedro putea primi vizitatori și, în același timp, din când în când, se putea odihni.

Toți locuitorii au încercat să facă ceva pentru el și au petrecut mult timp în camera lui. Unii chiar au decis să rămână acolo în timpul sărbătorilor de Crăciun pentru a fi alături de el în ultimele lui zile. Să-l văd pe Pedro murind a fost ceva ce nu vor uita niciodată. După cum a spus unchiul său, în timp ce îl privea murind: „Dacă mi s-ar fi cerut să aleg un eveniment la care aș fi vrut să fiu prezent pe acest pământ, l-aș fi ales pe acesta”.

Citind viața lui Pedro, se poate întâmpla să credem că sfințenia este doar pentru niște oameni cu totul speciali?

Ne place să credem că cei care fac lucruri speciale, le fac pentru că au ceva special pe care noi nu îl avem. Așa că ne justificăm. Cei care l-au cunoscut mărturisesc că Pedro era foarte normal. Avea, fără îndoială, talente. De exemplu, era foarte inteligent. Dar nu se naște zâmbitor, generos, iubitor, observator sau evlavios. Nimeni nu se naște special, dar devine special. Dacă citim notițele lui Pedro din timpul rugăciunii sale, sau în timpul examenului de conștiință, înțelegem că s-a luptat. Din exterior s-ar părea că totul i-a venit spontan, că el era așa. Și în schimb, nu. Devenise așa cu ajutorul lui Dumnezeu și al multor oameni. De exemplu, zelul lui apostolic era izbitor, părea că era talentul lui firesc, dar dacă îi citești

notițele, se vede că în rugăciunea lui a cerut să fie eliberat de respectul uman, să învingă timiditatea sau se străduia să vorbească cu aceasta sau acea persoană fără să se gândească că nu o cunoștea bine sau că ar putea primi un răspuns prost. Sfințenia este luptă. Și citirea luptei celorlalți ajută întotdeauna să o înțelegem mai bine.

Uneori vorbim despre o persoană canonizată care se concentrează pe un aspect al vieții sale. De exemplu, Sfântul Ioan Paul al II-lea l-a definit pe fondatorul Opus Dei drept sfântul obișnuitului. Cum l-ai defini pe Pedro?

De când era mic, Pedro a avut un simț apostolic al misiunii: știa că este apostol. Avea și o dragoste autentică pentru oameni, ceea ce îl făcea atractiv. Poate că Pedro poate fi amintit pentru zelul său apostolic. Aducerea sufletelor mai aproape de

Dumnezeu a fost pasiunea și
misiunea lui.

pdf | document generat automat din
[https://dev.opusdei.org/ro-ro/article/
pedro-ballester-un-prieten-al-
prietenilor-sai/](https://dev.opusdei.org/ro-ro/article/pedro-ballester-un-prieten-al-prietenilor-sai/) (04.08.2025)